

Het woongeluk van Evert Buitenhuis

‘Kijk, daar zie je de lichtmasten van de Ebbenhorst..!’

De mooiste toren van Nederland, op de fiets over Slichtenhorst of door de polder. En niet te vergeten, het Salenteinse bos, zijn geboortegrond. ‘Prachtig’, zegt ras-Niekarker Evert Buitenhuis (62). ‘En koekeloer eens even door mijn keukenraam, dit is misschien wel het allermooiste...’, zegt hij. Hij wijst op de lichtmasten van het hoofdveld van De Ebbenhorst, de thuishaven van voetbalvereniging Sparta Nijkerk. Vanuit zijn woning aan de Vuurdoornlaan, twee hoog, is het felle schijnsel van de lampen duidelijk te zien.

Oranje en Zwart

De kamer van Evert Buitenhuis ademt Sparta, de kleuren oranje en zwart zetten de toon. De tafel ligt vol met paperassen, keurig geordend in stapels: krantenartikelen en aanvraagformulieren voor spelerspassen, maar ook de laatste presentatiegids en een oranje rolletje toegangstickets. ‘Ach, als secretaris komen er nu eenmaal veel brieven, vragen en berichten van de KNVB bij me binnen. En 20 e-mails per dag is heel gewoon. Per week ben ik gemiddeld meer dan tien uur met de club bezig. De voetbalclub met alle soesa eromheen is voor mij, ook sociaal gezien, een diamantje. Ze zullen mij niet bij een andere club aan het werk zien.’

Familieëunie

Ook drie broers, neefjes en kleinkinderen van zijn broers zijn actief bij de voetbalclub die dit seizoen weer op het hoogste amateurniveau speelt. Buitenhuis: ‘Op zondag drinken we bij mijn moeder, die hier om de hoek op de Hoefslag woont, meestal een bakje koffie of een borrel. Als dat wegvalt kunnen we elke zaterdag bij Sparta Nijkerk wel een familieëunie organiseren.’ Hij rolde er bij de voetbalvereniging in omdat hij foto’s maakte. Jarenlang zette hij daarna programmablaadjes voor de wedstrijden van het eerste elftal in elkaar en werkte hij mee aan de jaarlijkse presentatiegids. In 1984 richtte hij samen met onder meer Harry Hamstra de supportersvereniging op. Vanaf 2006 is hij als secretaris lid van het bestuur.

Gemeentetuin

Hij heeft geen enkele behoefte om te verhuizen. ‘Ik woon in een mooie flat en zit overal dichtbij. In een paar minuten ben ik in de stad. Ik stap op de hoek in de bus en ben binnen een half uur op mijn werkplek in het gemeentehuis in Putten. Een tuin mis ik niet, want met tuinieren heb ik nooit iets gehad. En weet je, ik kijk uit over een mooi plantsoen, dus ik heb voor mijn woning al een gratis gemeentetuin.’